

заше въ стаята, почваше да го търси и вика: „Митьо, къде си бѣ, майка, Божичко, това дете къде отиде!“ А той извикваше задъ нея съ дебелъ мжжки гласъ, майката скокваше: „Уплаши ме бре, чедо, къде се бѣше скрилъ? . . . Охъ, Боже, колко се изплашихъ!“ . . . Децата пакъ се залисваха въ игра, а булка Мина въ работа. И колко ѝ бѣ леко на душата, колко ѝ бѣ драго. Денонощно бѣше на кракъ — умора не чувствуваше.

Следъ вечеря децата заедно съ майка си колѣничеха предъ запаленото кандилце, прекръстваше ги тя нѣколко пѣти, после тѣ сами се кръстѣха и се молѣха на дѣдо Боже да имъ даде здраве, голѣми да порастнатъ, да даде здраве и на тате и на мама, и лѣгаха на кревата. Докато заспѣха, питаха за дѣдо Боже, къде живѣе, обича ли децата, съ какво се храни и пр. . . . Благатката майка ги цѣлуваше и имъ разказваше докато заспятъ.

Една нощъ булка Мина трепна, като че нѣщо я ужили, събуди се, попипа децата. Митьо бѣ буденъ.

— Хайде, мило, хайде заспи ми, да порастнешъ. Кандилцето свѣтѣше силно и освѣтяваше ясно иконитѣ, а крилцата на ангелчетата бѣха позлатени, изглеждаха живи, трепкаха както трепкаше пламъчето на кандилцето.

— Майче, майче, чувашъ ли, — шепнѣше Митьо, — азъ ще стана ангелче при дѣдо Боже!

Стрела ледена прободe сърдцето на булка Мина.

— Спи, милото ми дете, спи, ти не можешъ да станешъ ангелче, но ще порастнешъ голѣмъ като татко си. . .

— А, ще стана, ще стана ангелче, какви сж хубави крилцата имъ. . .

— Не мигна майката пѣкъ и Митьо не заспа. Сутринята той не бѣше тѣй веселъ както други дни. Замисленъ бѣ и често се вглеждаше въ хубавитѣ ангелчета. Майката като че на игли стѣпваше.

— Божичко, защо тѣй говори детето ми. . . Св. Дѣво, пази го! . .

Напразно я раздумваше баба Тота и всички комшийки.

„Ще стане нѣщо лошо съ